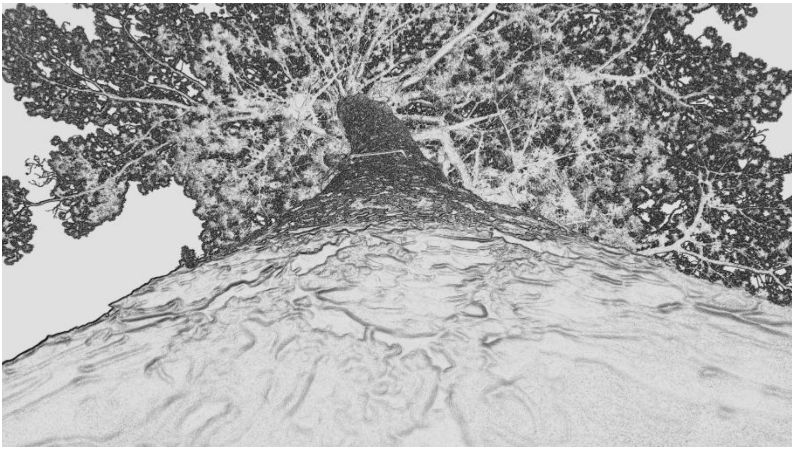

Kihajt a gyökér

Kitárulkozás versbe foglalt gondolatokkal, *fény*-képekkel

Kávássy Miklós – szöveg, **Kávássy Kristóf** – *fény*-képek

Kihajt a gyökér

Kitárulkozás versbe foglalt gondolatokkal, *fény*-képekkel

Kávássy Miklós – *szöveg*, Kávássy Kristóf – *fény*-képek

Címlapfotó kidolgozása: Kávássy Levente

ISBN 978-615-01-0449-2

Szerzői kiadás

Cserszegtomaj

Credo

Na látod, na örülsz?
itt fekszenek, itt hevernek
kicsomagolt érzésem

Félnem kéne a savas kacajoktól
és a megnemértettség
abszolút mínuszfokától

De nem szégyellem,
hogy szívem gyorsabban tud dobogni,
hogy az Életet néha meg tudom érteni

A magam útját járom,
mint mindenki, aki más mint mindenki;
mint valaki, aki már nem veszíthet semmit

Kijutott már nekem ostor és ölelés
a fellegekben járás és a porba merülés
Tehát: nincs már meglepetés

Megyek tovább, hisz' menni kell
Az irányt megadja nekem – nem ember, Isten
Mert csak Ő, csakis Ő és mindig Ő
és egyedül Ő, aki tudja, mit hoz a jövendő

Önvédelem 2016

- Ady Endre emlékének

Keresem a Csendet,
Mert eljött az ideje
A zaj, a láthatatlan szenny
Megfertőzné immár életem

A mindent szájbarágó,
Gombnyomásra érzelmet produkáló,
Tombolva pocskondiázó,
A „szabadság” nevében letaposó,
A „hit” nevében borzalmat gyakorló,
A „haladás” nevében mindent megtagadó,
A „szeretet” nevében gyűlöletet osztó

Isten nevében testvért eláruló
Generációk sora uralkodik most,
Okoskodásaik kötetlensége
Menekülésre késztet:
Hozzád, Teremtőm, nagy Jehova Isten…

Mérték-telen

A csend
A csend
A csend
Az bizalom

A csend
A csend
A csend
Az nyugalom

A szív
A szív
A szív
Az hatalom

A szív
A szív
A szív
Az igazi szó

A szív hangjait
Csak a csend hallja meg,
A csend hangjait,
Csak a szív érti meg.

Visszapillantás

Félbehagyott életem
Romjaira építem
Illúzióim kastélyát

Szélkergető reményeim
Ingoványos talajába
Ültetem érzésvirágaimat

Itt nem találom helyem
Itt nem szárnyalhat a lelkem
A porlelkű közöny
Lengi körül hétköznapjaimat

Az ünnep sem ünnep immár;
Ipari örömtermelés
Műanyag boldogság
Programozható az egész világ

Nem szerepelek semmilyen térképen
Tán nem is létezem
Atomnyi pont vagyok csak
A Világegyetemben

Életem mégis
Világok Világa
Az örök lét kézzelfogható
Isteni valósága

Hazajöttem

Az otthonommá vedlett idegen táj,
nem volt sohasem a hazám.
Izgalmas kihívások sorozata,
élvezetes alkalmazkodások folyamata.

Csupa emberi megnyilvánulás tömkelege
nyitotta fel egyre jobban szemem
- Na nézd! Hát ITT is mindenki vízzel főz? -
Buták, „bénák" büszkék tömege,
szívmelengető jóság és megértés ötvözete
alakított és formált szakadatlan
így egy kicsit otthon érezhettem magam.

Aztán – eljött a pillanat,
Otthonról elindultam HAZA.
„Csak nem gondolod, hogy jobb lesz OTT?"
Ez volt az első baráti reakció.
„Nem, nem a JOBBért indulok HAZA,
Hisz' tudom, hogy nem jobb lesz, hanem MÁS."

Munka, VÁSÁRLÁS, hétköznapok,
jóformán minden kiszámítható.
A rossz is természetes volt, mint az élettel velejáró;
Ilyen volt az életem a NAGY NYUGATON.

EZT untam meg?
Á, dehogy, a jóhoz gyorsan alkalmazkodom.

A nihilista arrogancia, a „wir sind wer”
A „kivagyiság” hamis nimbusza,
Az unalmasság beszűkült liberalizmusa,
A bejáratott közhelyek dohos uralma,
A „szabadság” beszűkített betűhalmaza,
A „rend és nyugalom” ájtatos szemfényvesztése,
A hívő hitetlenség délceg fennhéjázása,
A „SEMMI” dörzsölt bearanyozása,
A „FONTOS VAGY NEKÜNK” gúnyos jópofizása;

EZEKET mindenhol megtalálhatom,
Nem kell ehhez nekem se szelíd, se vad nyugat.
(És mint később kiderült: tényleg igazam volt…)

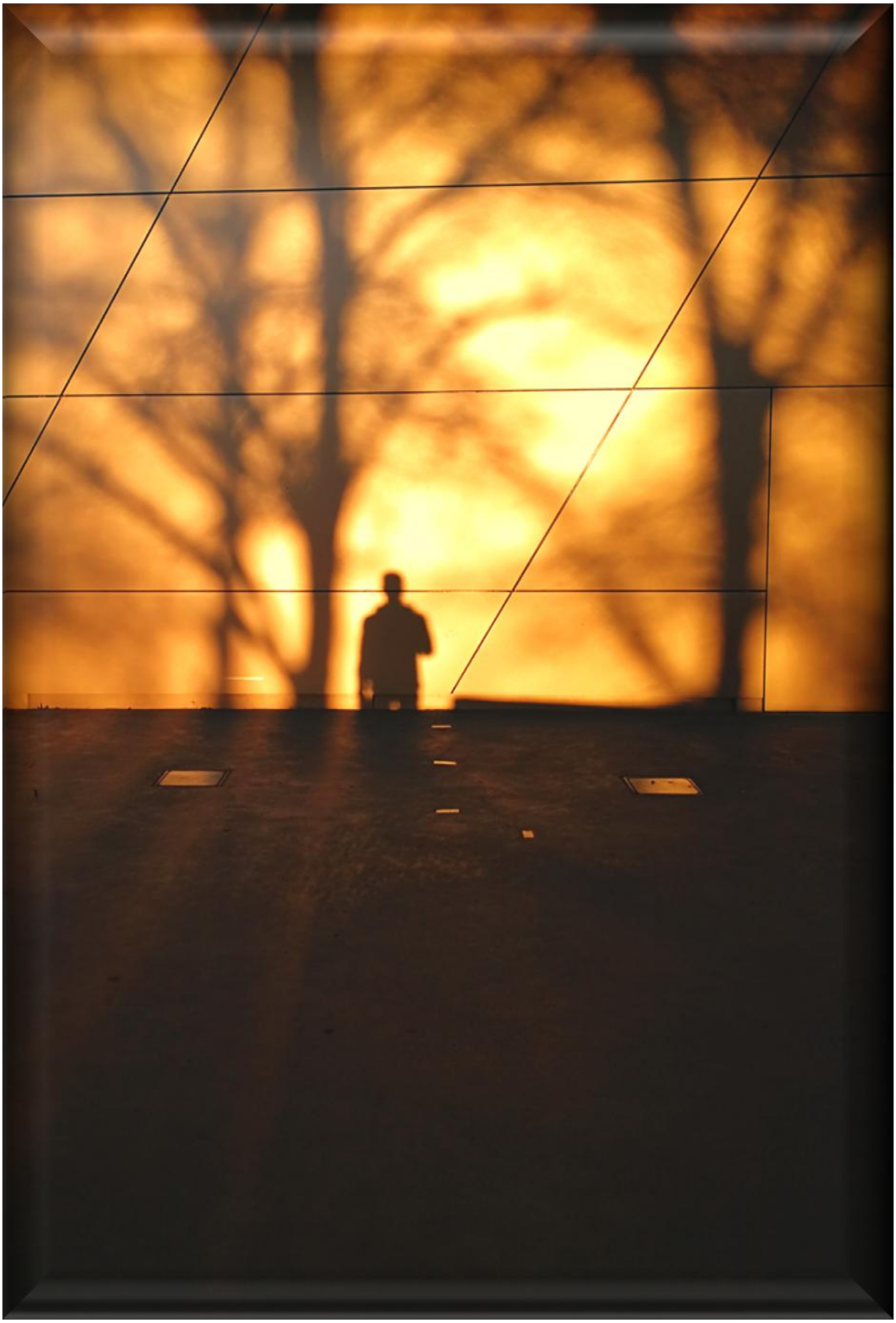
Nincs elmúlás

Az elmúlás örök körforgásában
nem tudok elfogadni valamit:
elfogadni azt, hogy az
TERMÉSZETES

huncut filozófusok
és korabölcs semmittudók
gőzös kuncogását hallom

reményt nem ismerők
vállvonogatása szelet támaszt
mely' megborzolja szemöldököm

Reményt AKAROK talán?
Nem, hanem VALÓSÁGOT
Az isteni dimenzió
megvalósulását
hogy majd,
ha eljön az IDŐ
újra ölelhetem
újra élő szeretteimet…

Vágóhíd utca 2006/a.

Öklünket az éterbe rázva
Csikorgó fogakkal
Pattanásig feszült szemgolyókkal
Hasizmunkat acélosítva

Beleremegjük világunkba
A Nembeletörődés indulatait
Mert hamis messiások karmolnak
Már megint és újra fényeskednek

Újat és Mást és a Jövőt ígérik;
Csapkod a nihilizmus, mint kezdettől fogva
A „megnyílnak szemeitek” pofázása
Illatos gyümölcsként pompázik
Zsákmányra éhes orrunk előtt

Bekapjuk-e hominida társaim
A Nagy Semmit már megint?
Sorscsapás-e vágóhídi baromként bőgni
S majd hajtogatni gyomorfekélyesen:
NEM EZT AKARTUK?

Nyomok és benyomások

Jelbeszéd minden rezdülésünk
A visszafojtott kikívánkozás
Az önuralom magasiskolája

A Vágyak közelgő erupciója
Mely' megrendít mindent, mi közeli
1000 fokos izzó szenvedély
Lelkem magma kamráiban

Kapaszkodni kell az Egyértelműségekbe
De néha nincs más, mint a remélt remény
Látni akarunk valahova nagyon előre
Mégis amink van, csak a hitünk egyelőre

Jó lenne a szilárd talaj puhasága
Minden mosoly, kézfogás tisztasága
Kellene a béke és nyugalom ereje
A *valódi* Isten kinyújtott keze...

De az itt van, itt van, láss csodát,
Lehunyt szemed az, mi mindent lát
Múltat, jelent, jövendőt,
A világot legyőző hatalmas Erőt!

Az árral szemben

Átkarol a Múlt
és átkarol a múltam
az enyém, óh az enyém
MIND

Lehetetlen a szakítás
és felejteni nem lehet
Nem, és ezerszer nem,
Hisz' az ereimben vér csörgedez

Kéne felejteni és kéne kussolni
csak a tömött húsosfazekak
tántorító illatát
mélyen tüdőre szívni

De nem tudom, de nem megy...
hogyan romboljam szét
lokális létem létező tájait,
melankóliám tápláló életadó emlőit ?

Nem megy, nem megy
és akkor se megy, ha gúnyos hangok
meghódolásom a mammon előtt jósolják
a Megfutás gyáva meghunyászkodását

Nem megy, de akkor se fog menni
mert minden porcikám
a Legfelsőbb Irányítót emeli oda,
ahol nincs
a remegő térd bizonytalansága

Nézem az eget

Nézem az eget
És járok a földön,
Néha úgy érzem, létem örök börtön

Súrlódom az anyaghoz
Kikerülni nem tudom
Csak tudnám, hol vagyok
Merre megyek, s hol lesz végre nyugtom

De nem lesz soha nyugtom, tudom
Mert a szemhunyásos lábkinyújtózás halálom
Nem a lábnak, nem a szemnek,
nem a kéznek kell a szünet,
Hanem a Szívnek, a Jövőnek, az Életnek

Vasárnapi gondolatok

A feketeszürke tárgyak tetején
Univerzum-fehér fények terjeszkednek

Közömbös gondolatú csendességük
Belevág lelkem nyughatatlanságába

Úgy tesznek, mintha élnének
De nélkülem semmire sem képesek

A nyavalyásak; én sem élhetek
Nélkülük.

Felismerés

Átnézem létem nekem osztott lapjait,
s elindulok –
de a jó szerencse kevés nekem,
érzem:
Valakinek gondja van rám…

Változó világ

Távcsövek tömege tudósan pásztázza
A fényévmilliárdokat
Remélve keres életre, MÁS életre utaló
Rádióhullám nyomokat

De nincs más, de nincs jobb
Csak parányi Földünk;
Szeressük és ápoljuk hát,
Hisz' nincs hova településünk

Lóerő, négyzetméter és karát
Nem lehet értékmérőnk
Mert a pléh, a tégla, a nemesfém és drágakő
Huncut, hazug, tündöklően hamis barát

TUDOM, TUDOM – üvölthetnéd magadban,
De változtatni nem áll hatalmadban.
Neked kell – mint mondod – a KELLÉK,
Mert ember és tehetséges vagy – ezt másképp nem hihetnéd

Balga buta bensőséges értékrended
Nem cserélhető fel semmiféle rendjellel
Mégy az úton, mely sima és széles,
Akadálytalan lényed – hiszed – mindenre képes

Őszbeborult főd az idők végén
Körülnéz és nem talál békét
Magaddal nem vihetsz – léteden kívül –
Semmit! Sem pontosan, sem körülbelül

Változó időknek, változó jeleit
Fáradt szemed fel nem ismerheti,
Mert ahhoz nem szem, hanem LÁTÁS kell
Nem dioptriával feljavított, hanem hittel nemesített

Hittel, amely nem vak és nem süket,
Hanem látó és szívvel hitelesített
Reménnyel dolgozó, szeretettel ható,
Az isteni utat, hűséggel megtartó

A harc nem állhat meg!

...akkor se törhettek meg
ti gagyogó másodpercek

Nyomjátok, hasítjátok
összes sejtemet,
összehúzzátok göthös
Létteteket,
összekuporodtok önámító
létezéstek bálványozva;

Rohanjatok csak csitrin röhögcsélve,
Csúfolkodva végtelen utatokon

Óh, óriásit tévedtek,
ha azt gondoljátok,
benneteket hajszollak

dehogy-dehogy,
amit akarok -
behatolni velőtöknek velejébe,
ahol száguldástok
csak nem érzékelhető utazás
a Végtelennel a Végtelenbe.

…**Mi az ami** *nem engedi életem nyugodt és harmonikus folyását belsőmnek és gondolataimnak tudatosítani? Miért nem tudják felismeréseim életem útjait olyannak mutatni, mint*

AMILYENEK,

és állandó tépelődéseim nem engedik lépteimet nyugodtabbá, szívem rendüléseit békésebbé tenni ?

Miért nem elég a hit, remény, szeretet útján járva más dimenziókban gondolkodni? Talán ez a három dolog olyannyira össze van kötve az egyetemes HARMÓNIA utáni szakadatlan és fékezhetetlen vágyakozásommal, hogy egy földre esett morzsa rendbontása is agresszívvá tesz?

Sok már a rendetlenség, a mocsok és démonizmus. Az acélseprű lassan készen áll, hogy szent munkáját megkezdje...

néHAI KUtya

Bundi…
Így hívtunk
És most: Szundi…

Elment a vonat

Sokan gondolják,
Hiszik, érzik, tudják,
Hogy elment már a vonat

És ami elment,
Hogyan hozod vissza?

Nézünk egy távolodó
Jármű után
Kezünkben utazótáskánk
Megpakolva

Célunk hiába vár ránk;
Összeszorul szívünk
Körülnézünk aztán
A kihalt pályaudvaron

Hogyan tovább? Mikor tovább?
Begyűjtjük információinkat
Megfésüljük gondolatainkat
--- körülvesz minket a szürkeség

Elment a vonat
Mi meg maradtunk
Hol maradtunk?

Arcok

Jön velem szemben,
rám néz,
nem ért engem
hidegen néz el mellettem

Velem szemben jön
rám néz,
halvány mosolyra
hajlik szája
tudja ki vagyok

Surrognak az emberek
körülöttem
tán még egyszer
soha nem látom őket

Rádöbbenés

Miért van az, hogy néha
Úgy érezzük,
Nincsenek emberi szavaink
Megnevezni azt, amit érzünk?

Hogy ez valami emberfeletti
Dimenzió immár
Nem földi, nem anyagi,
De mindeneken feletti valóság?

Zavartan pislogunk
És merengve tovább megyünk
Rájöttünk, ismerjük be,
Hogy még semmit sem tudunk…

Félúton

El kell engedni az életet –
Nem feladni, nem: hagyni!

Gondolataim lebénítanak;
Tektonikus hevességgel tör rám
A lét. A lét tudata.
Hogy véges…

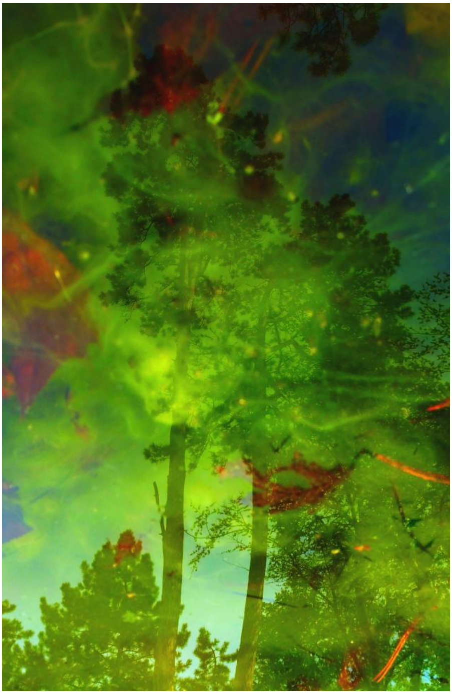
Hogy minden csak szélkergetés;
Hogy minden csak illúzió;
Hogy minden csak hiábavalóság;
Hogy minden csak kegyes hazugság…

Jelenlétünk jelentősége a nagy Titok
Mit ér az, amit majd itt hagyok?
Kótya-vetye, kuka, tűz a vége?
Van-e egyáltalán bárminek jelentősége?

Tervezetlen jelenem varázsában élek
ÉLEK? (!)
Nincs szándékomban CSAK remélni!

10 perc

Van még 10 percem.
Aztán bele kell merüljek
a hétköznapok engem kívánó
engem elnyelni kívánó
időóceánjába.

Elfogyott az időm,
Megyek.
De visszajövök, mert a
fel-feldobott kő örök törvénye lakozik
bennem.

A végtelennel mérem

ha végtelennel mérem életem
(Márpedig azzal mérem)
nem maradt semmim

Belecsöppentem a világtörténelembe
miközben annak elhanyagolható
részecskéje vagyok csak

De nem ez a baj, rengeteg a sorstársam
hanem a tehetetlen túlélési ösztön
mely állandóan feltápászkodásra kényszerít
a porból!

Igen, ez a baj mert értelmezhetetlen
Na nem a küzdés a „csakazértis" lázas
Fejfelvetése; megadni magam
behúzott nyakkal hajbókolva a mulandónak
nem akarok! Nem megy, nem tudok!

A szélmalomharc állandó
csatakiáltásai körülöttem
az élet értelmének pitiáner
ledegradálása a húsosfazékra

Vagy az „intellektuális küldetéstudatra"
Az: „én erre születtem" arrogáns
Kizárólagossága, nyughatatlan vibrálása
mások életének kisajátítása
aprópénzre váltása -
„minden csak szél kergetés"

Mert a végtelennel mérem
Életem
Isteni dimenziókba teszem ittlétem –
És nem marad más,
csak a SZERETET.

Állapotfelmérés

Ahogy kúszik életvonalam
a 70 felé,
egyre több csendre vágyom

A minőségi hangok éltetnek,
amik szétáradnak bensőmben
és boldoggá tesznek
Nem érzem az állandó pörgés
tudathasadásos szükségességét
hisz' mikor mennem kell (nem készülök rá!!!)
pontosan tudom,
hogy terveim nagy része
megvalósulatlan marad,
akármeddig élek is.

Mert már a csendre vágyom,
hogy Teremtőm hangját
egyre tisztábban hallhassam.

Elveszett árnyékok

Árnyékunkkal simogatjuk
Világunkat

Elsötétítjük, leplezzük
Valódiságunkat

A fény elbicsaklik gyarló
Portestünkön

Körbejár, mást mutat minden
Léptünk után

Megnyúlunk és összetöpörödünk
Másodperceken át nem is létezünk

Megelőz, majd megtorpan
Nem tudja hányadán is van

S ha a portest az árnyékvilágé lesz
Oda aztán semmilyen árnyék sem követ

Egy ideig a nagy hatalmas Semmi
Az árnyéktalan testet a Nemlét övezi

Aztán – aztán a Harsona megszólal
S a test hűséges kísérőjét újra visszakapja!

Változások kora

Reggeleinkben rejlő esélyek
Estére már az enyészeté;
Kiszámíthatatlan minden percünk

Az előreláthatóság lehetetlensége
Betölti megbéklyózott gondolatainkat
És örülünk, ha nem kell sírnunk

Mégis, könnyeink még nem apadtak ki
ANNYI mégse történt, hogy ez így legyen
És még érezni sem felejtettünk el

Keményíttetünk, megaláztatunk
Nem győzzük kapkodni a fejünket
Értetlenül nézzük a fellegeket

Változó világunkban meg kell tanulnunk
Újra élni, új játékszabályokkal
Megtanulni szeretet nélkül vegetálni

Elszabadult minden indulat immár
Csak ÉN, csak MI, senki más!
És a sehonnai bitang hatalmaskodás

Ezért, ÉPPEN EZÉRT, a jelet tisztán látjuk már
A változás visszafojthatatlan akaratát
Az imbolygó állókép kilengése óriási
Talán nem kell már sokáig várni...

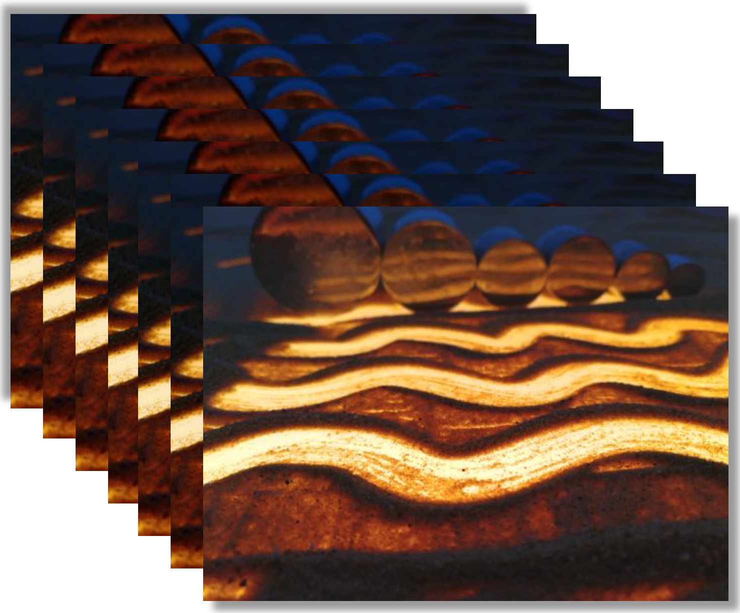
Az Univerzum árvái

Megjöttünk
LÉT-re jöttünk
Megalkottattunk

Parányi helyfoglalók
a Végtelenben
Egyedül vagyunk.

Nem hiszitek,
de akkor is egyedül vagyunk.
VAGYUNK.

Kutassátok és pásztázzátok
a Nagy Fekete Lyukat,
Hátha megtaláljátok a Semmit.
De ha azt a Valakit nem találjátok,
a Semmit sem fogjátok megtalálni!

Körvonalak

Deres hajnalú ködös
napjaimban
átölel az Örökkévalóság

Sejtelmeim suhanó országútjain
Keresem az utat
Keresem az Utat

És megtalálom
hisz´ nincs más választásom
Azt a Reményt és Harmóniát
Amiért harcol az egész világ

Mert mi értelme volna
Egyetlen csóknak és kacajnak is
Ha nem volna Holnap
Amely a Jövőt énekli?

Lelet

Budai árnyas utca
Lomtalanítás
Izgága tekintetem
ide-oda jár

Megvan már mindenem,
nem kell már porszívó, szekrény vagy ágy
Amit kutatok a lomban
az a kidobott múlt

Könyvek, jegyzetek, megunt levelek,
tonna arannyi értékre bukkanok
Maréknyi képet s levelet halászok;
Mások fémre utaznak, s így békén hagynak

Kiismerhetetlen sorsokba csöppenek;
most vajon mi lehet veletek?
A 70-es évek aurája vesz körül,
közömbösnek lennem nem sikerül

Fiókomba teszem a tucat Ismeretlent;
Ne féljetek, én nem doblak el benneteket
Ha másokban nem is él az emlékezet,
Teremtőtök és én nem felejtünk el titeket!

Őszi hajnal

Arany pitymallatú reményeim
friss szárnyú madarán,
szállok egyre tova

Bolyongásaim emésztő tüze
lázasan kutat
a Lehetőségek lankás domboldalain

Élethelyzet

Agyam
jelez nekem
valami egészen más
Igazságot

Lerövidült
éjjeleim lázában
az álom jelenti a
Valóságot

Párhuzamos világaim
kuszán összefonódnak
s gordiuszi csomóként
cipelem őket mindennapjaimban

jó kardomra hagyatkozom
s szétsuhintom minden gondom
mert megfogadtam:
holnapra magam jól kialszom!

Naiv hajlamaim

Nagyon is jól tudom
sok csalódásom létjogosultságát;
Alanyi jogon kapom az ütéseket gyomromba
két levegővétel között

Mert még most is és még most is
megannyi vérnyomás-erupció után
hittel remélem, reménykedem
az emberi észben, s érzelemben

A játékszabályok melyek írva-íratlanul
szabályozzák történelmietlen hétköznapjainkat
Reméltem – mint említém éppen -
Működniük kell reggel, délben, este, éjjel

Dehát nem; mert a piros lámpa sem mindig a tilosat jelzi nekik
Játék, izgalom, Vidám Park felsőfokon
Lutri, bingó és 2 liter adrenalin
„csináljuk gyerekek, hisz' az élet nagyon lángvájlig"

Persze; Nem adom fel; persze
Csinálom dolgom jól-rosszul, ahogy tudom
Tudván megtanulván az örök szabályt:
Aki nem az árral szemben úszik HA KELL,
Elsodorja azt a víz végleg...

Úton

Mikor elindulsz,
nem tudod, megérkezel-e
Mikor megérkezel,
nem tudod, célodhoz értél-e

Ha maga az út a cél,
céltalanok az utaid:
Csak bolyongsz,
és kergeted álmaid

Mivel haladsz,
előre mégy - gondolod
Eljutsz persze valahova
de az nem az *otthonod*

A lét Világpolgára vagy
az Örök Utazó,
akinek lakhelye
meg nem határozható

Önmagadban élsz
csakis önmagadnak
de a szíved – tudd –
mindenhova
magaddal hurcoltad

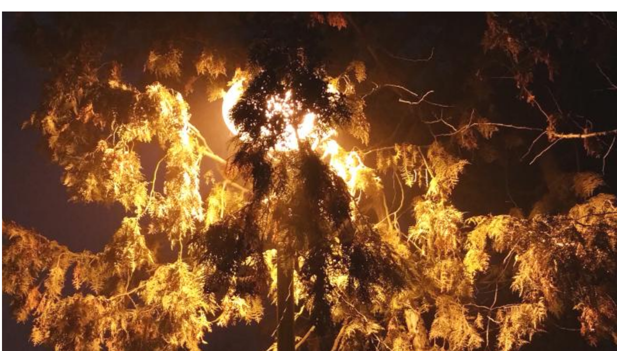
A felfedezés

szerelmes szívű lények
társasága
mint borostyán gondolat
minden valóság lehetetlensége
szárnyra kapja
porban senyvedő
lényemet

van, mert lenni kell
annak, amit aranyszínű fák
sugallnak lázasan reménykedő
szívembe;

az immár fölfelé néző
tekintetek szelíd ragyogása
s kezek simogató
selymes valósága

itt van – megvan – megtaláltam
MELLETTED…

Haj! IQ - 2020

Álomvilágom

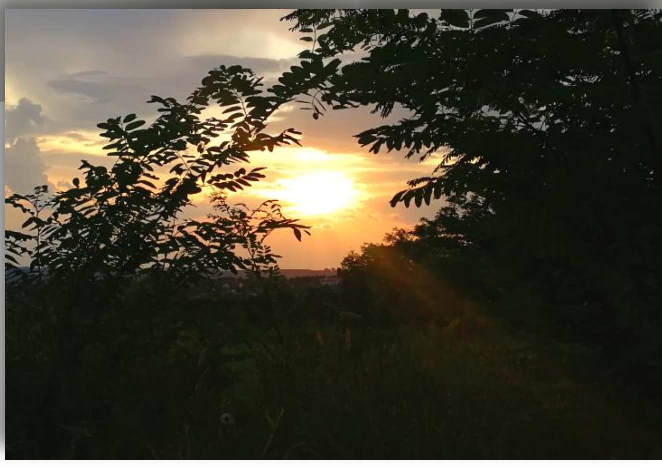
Világi álom - - -

A TŰ menti meg?

Köszönöm mindenek felett Istenemnek: életemet;
Köszönöm Kristóf és Levente fiaimnak, hogy támogatták e könyvecske világra jövetelét;
Köszönöm mindenkinek, aki BÁRMILYEN módon inspirálta jelen kiadvány megszületését.

Kávássy Miklós

Kávássy Kristóf

Tartalomjegyzék

Az ötletért, a megvalósításért, és mindennemű grafikai koncepcióért kizárólag én viselem a felelősséget.

Kávássy Miklós

Elérhetőség:

kavasy@indamail.hu

Nyomtatott példány rendelhető a fenti címen!

- Külön kérésre a szerzők dedikálják a könyvet. -

(A/5-ös formátum – 148x210mm)

Nyomdai munkálatok:

Kihajt a gyökér

ISBN 978-615-01-0449-2

9 786150 104492